Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (десети състав)

28 октомври 2020 година*

„Преюдициално запитване — Директива 2006/126/ЕО — Член 2, параграф 1 и член 11, параграф 4 — Свидетелство за управление на моторно превозно средство — Взаимно признаване — Обхват на задължението за признаване — Свидетелство за управление на моторно превозно средство при замяна — Замяна, извършена към момент, когато правото на управление на моторно превозно средство е било отнето от държавата членка на издаване — Измама — Отказ за признаване на издадено при замяна свидетелство за управление на моторно превозно средство“

По дело C-112/19

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Verwaltungsgericht Aachen (Административен съд Ахен, Германия) с акт от 4 февруари 2019 г., постъпил в Съда на 12 февруари 2019 г., в рамките на производство по дело

Marvin M.

срещу

Kreis Heinsberg,

СЪДЪТ (десети състав),

състоящ се от: M. Ilešič, председател на състава, E. Juhász (докладчик) и I. Jarukaitis, съдии,

генерален адвокат: E. Sharpston,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за M. M., от H. D. Gebauer, Rechtsanwalt,

– за Европейската комисия, от W. Mölls и N. Yerrell, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

* Език на производството: немски.

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 2, параграф 1 и член 11, параграф 4 от Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 година относно свидетелства за управление на превозни средства (ОВ L 403, 2006 г., стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 17, стр. 216).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между г-н Marvin M. и Kreis Heinsberg (окръг Хайнсберг, Германия) по повод на решението на последния да откаже да признае свидетелството за управление на моторно превозно средство, издадено на г-н M. от нидерландските органи.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Съображения 2 и 8 от Директива 2006/126 гласят:

„(2) Правилата за свидетелствата за управление на превозни средства са съществен елемент на общата транспортна политика и допринасят за подобряване на пътната безопасност и улесняват свободното движение на хора, които се установяват в държава членка, различна от тази, която е издала свидетелството за управление. Предвид важността на индивидуалните транспортни средства, притежаването на свидетелство за управление, надлежно признато от държавата членка домакин, насърчава свободното движение и свободата на установяване на хората. […]

[…]

(8) На основание пътната безопасност следва да се определят минимални изисквания за издаване на свидетелства за управление на моторни превозни средства. Необходимо е критериите за изпитите за управление на превозно средство и издаване на свидетелство за управление да бъдат хармонизирани. За постигането на тази цел следва да се определят знанията, уменията и поведението, свързани с управлението на моторни превозни средства, изпитът за управление на превозно средство следва да се основава на тези концепции и следва да се преопределят минималните стандарти за физическа и умствена годност за управление на такива превозни средства“.

4 Член 1, параграф 1 от посочената директива предвижда:

„Държавите членки въвеждат национално свидетелство за управление на основата на образеца на Общността, уреден в приложение I, в съответствие с разпоредбите на настоящата директива. Емблемата на страница 1 на образеца на Общността на свидетелство за управление на превозно средство съдържа отличителния знак на държавата членка, която издава свидетелството“.

5 Член 2 от същата директива, озаглавен „Взаимно признаване“, предвижда в параграф 1:

„Свидетелствата за управление, издадени от държавите членки, се признават взаимно“.

6 Член 7, параграф 1 от Директива 2006/126 определя условията за издаване на свидетелства за управление на превозно средство свързани с годността за управление и с обичайното пребиваване на заявителя на територията на държавата членка, издаваща свидетелството.

7 Съгласно член 11 от Директива 2006/126:

„1. Когато притежател на валидно национално свидетелство за управление, издадено от държава членка, установи обичайното си пребиваване в друга държава членка, той може да поиска замяна на неговото свидетелство за управление на моторно превозно средство с еквивалентно свидетелство. Държавата членка, която извършва замяната, проверява за коя категория е все още валидно [представеното] свидетелство.

2. При спазване на принципа на териториално действие на наказателното и полицейското законодателство, държавата членка по обичайно пребиваване може да прилага своята национална уредба относно ограничаване, временно отнемане, отнемане или анулиране на правото на управление на моторно превозно средство на притежател на свидетелство за управление, издадено от друга държава членка, и при необходимост да замени свидетелството за управление с тази цел.

3. Извършващата замяната държава членка връща старото свидетелство на органите на държава членка, която го е издала, като посочва причините за това.

4. Държава членка отказва издаването на свидетелство за управление на моторно превозно средство на кандидат, на когото свидетелство за управление на моторно превозно средство е ограничено, временно отнето или отнето в друга държава членка.

Държава членка отказва да признае валидността на свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено от друга държава членка на лице, на което свидетелството за управление на моторно превозно средство е ограничено, временно отнето или отнето на територията на предишната държава.

[…]“.

8 Член 15 от Директива 2006/126, в редакцията, действаща към момента на настъпване на фактите по главното производство, гласи:

„Държавите членки си помагат взаимно при прилагането на настоящата директива и при необходимост обменят информация за свидетелствата, които издават, заменят, подменят, подновяват или отнемат. Те използват мрежата за свидетелства за управление на превозно средство на ЕС, създадена за тези цели […]“.

Германското право

9 Съгласно член 29, параграф 1 от Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr (Наредба относно достъпа на лицата до участие в движението по пътищата), в приложимата към спора в главното производство редакция:

„Лице, придобило в чужбина право за управление, може в рамките на неговия обхват да управлява моторно превозно средство на територията на Германия, ако няма обичайно пребиваване в Германия съгласно член 7“.

10 Член 29, параграф 3 от тази наредба гласи:

„Правото по параграф 1 не важи за лица, придобили в чужбина право за управление,

[…]

3. на които правото за управление на територията на страната е отнето временно или окончателно от съд или от административен орган с подлежащ на незабавно изпълнение или влязъл в сила акт.

[…]

В случаите по първо изречение компетентните органи могат да издадат установителен административен акт за липса на право за управление“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

11 На 3 юли 2008 г. германските органи издават на г-н M. свидетелство за управление на превозни средства от категориите AM и B, а на 1 юли 2015 г. — и от категория T.

12 При пътна проверка на 9 юни 2016 г. е установено, че г-н M. управлява превозно средство след употреба на наркотици. На 20 септември 2016 г. последният е уведомен за намерението на компетентните германски органи да отнемат правото му да управлява моторно превозно средство.

13 След като на 29 септември 2016 г. уведомява посочените органи, че вече не живее в Германия, на 13 октомври 2016 г. г-н M. подава декларация за местоживеене в Нидерландия, където на 1 ноември 2016 г. подава молба за замяна на германското си свидетелство за управление на моторно превозно средство с нидерландско свидетелство за управление.

14 С подлежащо на незабавно изпълнение разпореждане от 9 ноември 2016 г., за което г-н M. е уведомен на 12 ноември 2016 г., Kreis Heinsberg (окръг Хайнсберг) отнема правото на заинтересованото лице да управлява моторно превозно средство и го задължава да върне незабавно свидетелството за управление на моторно превозно средство.

15 След като на 14 ноември 2016 г. установяват валидността на правото на г-н M. да управлява моторни превозни средства с оглед на информацията, съдържаща се в базата данни от мрежата за свидетелствата за управление на моторни превозни средства на Европейския съюз (RESPER), на 17 ноември 2016 г. компетентните за замяна на свидетелства за управление на превозни средства нидерландски органи издават на г-н M. нидерландско свидетелство за управление на моторно превозно средство в замяна на германското му свидетелство за управление. Kreis Heinsberg (окръг Хайнсберг) е уведомен за тази замяна с писмо от 5 декември 2016 г., към което е приложено германското свидетелство за управление на г-н M.

16 След като нидерландските органи са уведомени от Kreis Heinsberg (окръг Хайнсберг) за отнемането на германското право на г-н M. да управлява моторно превозно средство, на 4 януари 2017 г. въз основа на искане в това отношение те заявяват, че поддържат замяната на свидетелството за управление на г-н M., тъй като към датата на подаване на молбата за замяна посочената база данни не съдържа никаква информация относно ограничаването на правото на управление на заинтересованото лице.

17 На 17 януари 2017 г. при пътна проверка, извършена в Германия, полицейските служби установяват, че г-н M. няма валидно право да управлява моторни превозни средства на територията на тази държава членка.

18 С решение от 5 септември 2017 г. Kreis Heinsberg (окръг Хайнсберг) установява, че издаденото на г-н M. в Нидерландия свидетелство за управление не му дава право да управлява превозни средства в Германия.

19 Г-н M. оспорва това решение пред Verwaltungsgericht Aachen (Административен съд Ахен, Германия).

20 Тази юрисдикция счита, че признаването на свидетелство за управление, издадено вследствие на замяна на първо свидетелство за управление, обвързва германските органи по същия начин като признаването на свидетелство за управление, издадено след успешно полагане на изпит за проверка на годността за управление на моторни превозни средства. Тя обаче е склонна да приеме, че с оглед на целите за безопасност в областта на движението по пътищата и за защита на живота на участниците в движението по пътищата държава членка може съгласно член 11, параграф 4 от Директива 2006/126 да откаже да признае заменено свидетелство за управление, когато замяната е извършена, след като е отнето правото на управление на моторно превозно средство от държавата членка, която е издала свидетелството за управление на моторно превозно средство.

21 В случай че се приеме, че член 11, параграф 4 от Директива 2006/126 не е приложим, запитващата юрисдикция иска да установи дали е допустимо дерогиране на принципа на взаимно признаване, когато въз основа на неоспорима информация държавата членка, на чиято територия се поставя въпросът за признаването на свидетелството за управление, може да установи, че към момента на замяната на това свидетелство за управление не е съществувало материално право за управление.

22 При тези обстоятелства Verwaltungsgericht Aachen (Административен съд Ахен) решава да спре производството по делото и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли член 2, параграф 1 от Директива [2006/126] да се тълкува в смисъл, че свидетелство за управление, включително документираните в него права за управление на моторни превозни средства, трябва задължително да бъде признато от другите държави членки, включително в случаите, когато този документ е издаден въз основа на замяна на свидетелство за управление по реда и при условията на член 11, параграф 1 от Директива [2006/126]?

2) При утвърдителен отговор на първия въпрос, може ли държава членка да откаже признаването на свидетелство за управление на моторни превозни средства, издадено въз основа на замяна по реда и при условията на член 11, параграф 4, втора алинея от Директива [2006/126], когато втората държава членка заменя документа, след като държавата членка, в която е придобито материалното право за управление, вече е отнела това право?

3) При отрицателен отговор на втория въпрос и ако е налице задължение за признаване, може ли обаче държава членка да откаже признаването на заменящото свидетелство за управление на моторни превозни средства, когато държавата членка, на чиято територия се поставя въпросът за признаването на свидетелството, може да установи въз основа на „неоспорима информация“, че материалното право за управление е престанало да съществува към момента на замяната на свидетелството за управление?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

23 С първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 2, параграф 1 от Директива 2006/126 трябва да се тълкува в смисъл, че предвиденото в него взаимно признаване, без друго формално изискване, се прилага към свидетелство за управление, издадено след замяна на основание член 11, параграф 1 от тази директива.

24 Следва да се припомни, че съгласно член 2, параграф 1 от Директива 2006/126 „[с]видетелствата за управление, издадени от държавите членки, се признават взаимно“.

25 Съгласно постоянната практика на Съда тази разпоредба предвижда взаимното признаване, без друго формално изискване, на свидетелствата за управление, издадени от държавите членки (решение от 26 октомври 2017 г., I, C-195/16, EU:C:2017:815, т. 34 и цитираната съдебна практика).

26 Тъй като посочената разпоредба не прави разграничение според начина на издаване на свидетелството за управление, а именно издаването след успешно полагане на предвидените в член 7 от Директива 2006/126 изпити или след замяна по член 11, параграф 1 от тази директива, принципът на взаимно признаване важи и по отношение на свидетелството за управление, издадено при такава замяна, при спазване на предвидените в тази директива изключения.

27 С оглед на изложените по-горе съображения на първия въпрос следва да се отговори, че член 2, параграф 1 от Директива 2006/126 трябва да се тълкува в смисъл, че предвиденото в него взаимно признаване, без друго формално изискване, се прилага към свидетелство за управление, издадено след замяна на основание член 11, параграф 1 от тази директива, при спазване на предвидените в посочената директива изключения.

По втория и третия въпрос

28 С втория и третия си въпрос, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 трябва да се тълкува в смисъл, че позволява на държава членка да откаже признаването на свидетелство за управление, издадено при замяна на основание член 11, параграф 1 от тази директива, с мотива че преди замяната тази държава членка е отнела правото за управление на превозно средство на притежателя на свидетелството за управление, послужило за посочената замяна.

29 Тези въпроси са поставени от запитващата юрисдикция с оглед на хипотеза, при която г-н M., от една страна, преди нидерландските органи да издадат свидетелство за управление в съответствие с процедурата за замяна, предвидена в член 11, параграф 1 от Директива 2006/126, е извършил нарушение в Германия, за което е наложена мярка за отнемане на правото му за управление на превозно средство, но свидетелството за управление не е било върнато на германските органи, а от друга страна, нидерландските власти, които са уведомени за тази мярка след издаването на новото свидетелство за управление, запазват издаденото на г-н M. свидетелство за управление на моторно превозно средство.

30 Съгласно член 11, параграф 1 от Директива 2006/126, когато притежател на валидно национално свидетелство за управление, издадено от държава членка, установи обичайното си пребиваване в друга държава членка, той може да поиска замяна на неговото свидетелство за управление на моторно превозно средство с еквивалентно свидетелство.

31 Съгласно тази разпоредба в това отношение държавата членка, която извършва замяната, проверява за коя категория е все още валидно представеното свидетелство. За тази цел член 15 от посочената директива предвижда, че държавите членки си помагат взаимно и обменят информация за свидетелствата, които издават, заменят, подменят, подновяват или отнемат, и за тази цел използват мрежата за свидетелства за управление на превозно средство на Европейския съюз.

32 В случая, както бе припомнено в точка 15 от настоящото решение, на 14 ноември 2016 г. нидерландските органи са проверили валидността на свидетелството за управление на г-н M. в базата данни от мрежата за свидетелствата за управление на превозно средство на Европейския съюз и на 17 ноември 2016 г. са издали ново свидетелство за управление на г-н M.

33 След като, както следва от отговора на първия въпрос, предвиденото в член 2, параграф 1 от Директива 2006/126 взаимно признаване, без друго формално изискване, се прилага към свидетелство за управление, издадено от държава членка след замяна на основание член 11, параграф 1 от тази директива, другите държави членки по принцип нямат право да проверяват спазването на условията за издаване, предвидени в посочената директива. Всъщност притежаването на свидетелство за управление, издадено от държава членка, трябва да се счита за доказателство, че притежателят на това свидетелство е отговарял на тези условия (вж. в този смисъл решение от 23 април 2015 г., Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, т. 47 и цитираната съдебна практика).

34 Наистина Съдът е приел, че когато е възможно да се установи не в зависимост от информация от приемащата държава членка, а въз основа на данни, съдържащи се в самото свидетелство за управление или на друга неоспорима информация, произхождаща от държавата членка на издаване, че едно от условията за издаване, предвидени в Директива 2006/126, не е изпълнено, приемащата държава членка, на чиято територия спрямо притежателя на посоченото свидетелство е наложена мярка за отнемане на предходно свидетелство за управление, може да откаже да признае свидетелството за управление (вж. в този смисъл решения от 26 юни 2008 г., Zerche и др., C-334/06—C-336/06, EU:C:2008:367, т. 69 и 70 и от 26 юни 2008 г., Wiedemann и Funk, C-329/06 и C-343/06, EU:C:2008:366, т. 72).

35 В случая обаче, както отбелязва Европейската комисия, обстоятелството, че германските органи вече са отнели на г-н M. правото за управление към момента, в който нидерландските власти са заменили свидетелството за управление, не произтича нито от самото свидетелство за управление, нито от друга информация от държавата членка, издала свидетелството за управление.

36 Съгласно член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 „[д]ържава членка отказва да признае валидността на свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено от друга държава членка на лице, чието свидетелство за управление на моторно превозно средство е ограничено, временно отнето или отнето на територията на предишната държава“.

37 От израза „отказва да признае“ следва, че тази разпоредба предвижда не възможност, а задължение (вж. в този смисъл решения от 26 април 2012 г., Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, т. 53 и от 21 май 2015 г., Wittmann, C-339/14, EU:C:2015:333, т. 24).

38 Съдът е постановил, че текстът на тази разпоредба позволява на всяка държава членка, а не само на държавата членка по обичайното пребиваване да откаже да признае валидността на издаденото от друга държава членка свидетелство за управление (решение от 23 април 2015 г., Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, т. 55).

39 По-конкретно Съдът приема, че член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126, който не предвижда подобна възможност за замяна на свидетелството за управление, позволява на всяка държава членка, ако не е държавата членка по обичайно пребиваване, да взема въз основа на своето законодателство и поради извършено на нейна територия нарушение от страна на притежател на свидетелство за управление, получено преди това в друга държава членка, само мерки, чийто обхват е ограничен до тази територия, а действието им се свежда до отказ да се признае валидността на свидетелството на тази територия (вж. в този смисъл решение от 23 април 2015 г. Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, т. 60).

40 В този смисъл Съдът уточнява, че член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 се отнася до мерките, които се налагат въз основа на наказателното и полицейското законодателство в дадена държава членка и които ограничават на нейна територия валидността на издаденото от друга държава членка свидетелство за управление на моторно превозно средство (вж. в този смисъл решение от 23 април 2015 г. Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, т. 61).

41 Освен това Съдът вече е постановил, че налагането в тежест на държава членка на задължение да признае валидността на издаденото от друга държава членка свидетелство за управление на съответното лице, въпреки че в първата от тези държави членки спрямо това лице е наложена мярка, с която се забранява да му се издава в нея свидетелство за управление, заради обстоятелства, предшестващи издаването на посоченото свидетелство от втората от тези държави членки, би подтикнало извършителите на подлежащи на санкциониране с подобна мярка нарушения на територията на дадена държава членка да отидат в друга държава членка, за да получат ново свидетелство за управление и така да избегнат административноправните или наказателноправните последици от посочените нарушения, и в крайна сметка би подкопало доверието, на което се крепи системата за взаимно признаване на свидетелствата за управление (вж. в този смисъл решение от 21 май 2015 г., Wittmann, C-339/14, EU:C:2015:333, т. 30 и цитираната съдебна практика).

42 Тези съображения важат и когато свидетелството за управление е издадено при замяна на основание член 11, параграф 1 от Директива 2006/126. Отказът да се признае издадено вследствие на такава замяна свидетелство за управление, отговаря и в този случай на целта от общ интерес на Съюза, каквато е подобряването на пътната безопасност (вж. в този смисъл решение от 22 май 2014 г., Glatzel, C-356/12, EU:C:2014:350, т. 51 и цитираната съдебна практика), за която допринася Директива 2006/126 съгласно съображение 2 от нея (решение от 26 октомври 2017 г., I, C-195/16, EU:C:2017:815, т. 51).

43 Все пак от практиката на Съда следва, че държавата членка няма право на основание член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 да откаже за неопределено време да признае валидността на издадено в друга държава членка свидетелство за управление, когато на територията на първата държава членка на притежателя на свидетелството е наложена ограничителна мярка (решение от 23 април 2015 г. Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, т. 76 и цитираната съдебна практика).

44 Що се отнася до последиците от такава мярка, Съдът е постановил, че държавата членка, която отказва да признае валидността на свидетелство за управление на моторно превозно средство, при такива обстоятелства е компетентна да определи условията, които притежателят на свидетелството трябва да изпълни, за да му се възстанови правото да управлява моторни превозни средства на нейна територия. Той посочва, че запитващата юрисдикция следва да провери дали, като прилага своите правни норми, въпросната държава членка всъщност не отказва за неопределено време да признае издаденото от друга държава членка свидетелство за управление и че с оглед на това тя следва да провери дали съобразно принципа на пропорционалност предвидените в законодателството на първата от тези държави членки условия не надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигането на целта на Директива 2006/126, а именно подобряване на пътната безопасност (вж. в този смисъл решение от 23 април 2015 г., Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, т. 84).

45 Следва обаче да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда правният субект не може с измамна цел или с цел злоупотреба да се позовава на норма от правото на Съюза (вж. в този смисъл решения от 21 февруари 2006 г., Halifax и др., C-255/02, EU:C:2006:121, т. 68 и от 16 октомври 2019 г., Glencore Agriculture Hungary, C-189/18, EU:C:2019:861, т. 34).

46 Принципът за забрана на измамата и на злоупотребата с право, изразен в тази съдебна практика, представлява общ принцип на правото на Съюза, който правните субекти са длъжни да спазват. Всъщност прилагането на правната уредба на Съюза не може да се разпростре така, че да обхване сделките, които се извършват с цел чрез измама или злоупотреба да се ползват предимства, предвидени в правото на Съюза (решение от 6 февруари 2018 г., Altun и др., C-359/16, EU:C:2018:63, т. 49 и цитираната съдебна практика).

47 По-конкретно констатацията за измама се основава на съвкупност от непротиворечиви улики, които установяват наличието на обективен и субективен елемент. Така, що се отнася до разглежданите в главното производство обстоятелства, от една страна, обективният елемент се състои в това, че не са изпълнени условията за замяна на свидетелството за управление по член 11, параграф 1 от Директива 2006/126. От друга страна, субективният елемент се състои в намерението на заинтересованото лице да заобиколи или да избегне условията, необходими за такава замяна, за да получи свързаното с нея предимство (вж. в този смисъл решение от 6 февруари 2018 г., Altun и др., C-359/16, EU:C:2018:63, т. 50—52).

48 От това следва, че когато се окаже, че дадено лице е получило с измама свидетелство за управление при замяна на основание член 11, параграф 1 от Директива 2006/126, то в нито един момент не може да иска признаване в държава членка на така полученото свидетелство за управление.

49 В настоящия случай съгласно описаните от запитващата юрисдикция факти, припомнени в точки 12—15 от настоящото решение, на 20 септември 2016 г. г-н M. е уведомен за намерението на германските органи да му отнемат правото да управлява моторно превозно средство. След това уведомление г-н M. декларира, че напуска територията на Германия, и на 13 октомври 2016 г. подава декларация за местожителство в Нидерландия, където на 1 ноември 2016 г. подава молба за замяна на германското му свидетелство за управление с нидерландско свидетелство за управление, което му е издадено на 17 ноември 2016 г.

50 От тези обстоятелства, както и от писмените отговори, дадени от германското и нидерландското правителство на поставените от Съда въпроси, е видно, че в хода на процедурата пред нидерландските власти г-н M. не е уведомил за намерението на германските органи да му отнемат свидетелството за управление, което обаче му е било съобщено, и че заинтересованото лице впоследствие не е уведомило нидерландските власти, че на 12 ноември 2016 г. му е съобщено решение за отнемане на правото за управление, въпреки че последно посочените органи все още не са изразили становище по молбата на заинтересованото лице за замяна.

51 След проверка на посочената в предходната точка информация запитващата юрисдикция трябва да прецени дали поведението на г-н M. с цел получаване на ново свидетелство за управление чрез замяна на свидетелството му съгласно член 11, параграф 1 от Директива 2006/126 през периода от пътната проверка, която е извършена на 9 юни 2016 г., до издаването на новото свидетелство за управление на 17 ноември 2016 г., представлява злоупотреба или измама. Ако случаят е такъв, трябва да се приеме, че решението за отказ да се признае свидетелството му за управление, е окончателно.

52 При тези условия на втория и третия въпрос следва да се отговори, че член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 трябва да се тълкува в смисъл, че позволява на държава членка да откаже признаването на свидетелство за управление на превозно средство, което е било заменено на основание член 11, параграф 1 от тази директива, с мотива че преди замяната тази държава членка е отнела правото за управление на превозно средство на притежателя на това свидетелство.

По съдебните разноски

53 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (десети състав) реши:

1) **Член 2, параграф 1 от Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 година относно свидетелства за управление на превозни средства трябва да се тълкува в смисъл, че предвиденото в него взаимно признаване, без друго формално изискване, се прилага към свидетелство за управление, издадено след замяна на основание член 11, параграф 1 от тази директива, при спазване на предвидените в посочената директива изключения.**

2) **Член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 трябва да се тълкува в смисъл, че позволява на държава членка да откаже признаването на свидетелство за управление на превозно средство, което е било заменено на основание член 11, параграф 1 от тази директива, с мотива че преди замяната тази държава членка е отнела правото за управление на превозно средство на притежателя на това свидетелство.**

Подписи